

enkelt meget vigtigt Eksempel. Efter det oprindelige Lovudkast, det, som hvilede paa Indstillingen af 17. August 1908, kunde Forligsmanden ikke uden Parternes Samtykke fremsætte Mæglingsforslag, før Arbejdsstandsning var indtraadt. Under Rigsdagsbehandlingen blev dette ændret saaledes, at efter Loven af 12. April 1910 fik Forligsmanden Adgang til at fremsætte Mæglingsforslag, naar han fandt det formaalstjerligt, altsaa ogsaa før Arbejdsstandsning var indtraadt. Det var en meget vigtig Forandring, der under Rigsdagsbehandlingen fandt Sted paa dette Omraade; og saadan kunde jeg nævne en Række andre Eksempler paa, at Fællesudvalgsindstillingen den Gang blev forbedret under Rigsdagsbehandlingen. Jeg gør mig nu til Talsmand for ganske den samme Fremgangsmaade. Siden vi sidst behandlede Lovforslaget, er der rundt omkring i Verden gennemført en Række nye vigtige Lovbestemmelser paa dette Omraade, f. Eks. en Række vigtige nye Bestemmelser i tysk Lovgivning, der ikke findes i det i øvrigt udmærkede Værk, den højtærede Indenrigsminister citerede.

Derfor siger jeg, at lige som man i 1908 indhentede Oplysninger som Grundlag for Loven af 12. April 1910, saaledes var det efter de afgørende Fremskridt, der er sket, naturligt, om man nu indhentede Oplysninger om de nye Lovbestemmelser, der paa dette Omraade er gennemført; og ligesom det viste sig, at man i 1910 her i Rigsdagen kunde gennemføre værdifulde Fremskridt i det, som Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund den Gang var enige om, saaledes kan jeg heller ikke se, at der skulde være noget til Hinder for, at man nu under Rigsdagsbehandlingen kunde blive enig om saadanne Fremskridt, navnlig paa de Punkter, jeg har fremhævet. Jeg ved meget vel, at man er overordentlig bange for alt, hvad der hedder tvungen Voldgift og at man fra Arbejdsgiverforeningens og de samvirkende Fagforbunds Side er tilbøjelig til overalt at se den tvungne Voldgifts Spøgelse. Man saa saaledes i 1913—14 tvungen Voldgift i det, at der skulde kunne udnævnes flere Forligsmænd, og man vilde den Gang ikke gaa med til en Ændring paa dette Punkt. Nu vil man se tvungen Voldgift i den Omstændighed, at Mæglingsforslaget skal være offentliggjort en vis Tid, inden Konflikten skal udbryde. Jeg føler mig overbevist om, at ligesom man er gaaet bort fra at frygte de flere Forligsmænd ud fra Synspunktet tvungen Voldgift, saaledes vil man — jeg tror allerede under Drøftelsen i Udvalget — kunne naa

til Erkendelse af, at det, at den offentlige Mening har Adgang til at dømme i Striden, inden Parternes Konflikt udbryder, naar Parterne ellers har fri Raadighed over, naar Konflikten skal udbryde, ikke er et Spørgsmaal om tvungen Voldgift.

Selv om jeg er fuldt ud enig i, at man her, hvor det gælder saa vigtige sociale Spørgsmaal, maa bygge Reglerne paa de praktiske Livsforhold, forekommer det mig dog naturligt, naar man skal lovgive, at optage Hovedbestemmelserne i Loven, og et saadant Spørgsmaal som dette, hvorvidt alle tre Forligsmænd skal optræde i Forening eller kun den enkelte Forligsmand skal optræde, burde efter mit Skøn være nærmere udformet i Lovforslagets § 5. Jeg mener ikke, det er tilstrækkeligt at sige i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Udvalget er af den Opfattelse, at det skal afgøres ved en Flertalsbeslutning. Et saa vigtigt Spørgsmaal bør efter min Mening ikke henlægges til Bemærkningerne, det bør optages i selve Lovparagraffen. Selv om jeg ganske kan slutte mig til, hvad den højtærede Minister siger, at man skal være varsom med paa dette Omraade at give for bindende Reglementer, mener jeg dog, at det omtalte Spørgsmaal bør optages til Overvejelse, og jeg har kun ønsket det optaget til Overvejelse, om man ikke igennem en yderligere Udformning af Lovforslaget eller gennem visse administrative Bestemmelser kunde fæstne en Del af det, Livet har vist er det rigtige, uden at man derfor bandt Forligsmændene.

Endelig vil jeg endnu en Gang gøre opmærksom paa det Hovedspørgsmaal, jeg har rejst, nemlig Spørgsmaalet om at faa Diskussionen om tvungen Voldgift delt paa den Maade, at man sonderer Arbejdstvistigheder indenfor koncessionerede Virksomheder og de samfundsvigtige Virksomheder, de Virksomheder, uden hvis uforstyrrede Eksistens Samfundslivet ikke kan fortsættes, ud fra de almindelige Arbejdstvistigheder; det er den Vej, som er anvist under Krigtidens Lovgivning, og som jeg tror vil kunne føre Diskussionen om dette Spørgsmaal ind i en frugtbarere Bane.

Jeg beklager derfor meget, at man ikke fra de andre Partiers Side og fra den højtærede Ministers Side ønsker Udvalg nedsat i denne Sag; naar man stiller sig saaledes fra de andre Partiers Side, som man har stillet sig, forstaar jeg, at jeg neppe vil opnaa noget ved Udvalgsbehandling, og jeg skal derfor tage mit Ønske om Udvalgs Nedsættelse tilbage. Jeg gør det, idet jeg haaber, at selv om der maaske endnu ikke